

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ВОЙТ проти УКРАЇНИ»
(CASE OF VOYT v. UKRAINE)**

(Заява № 22149/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

8 квітня 2010 року

ОСТАТОЧНЕ

8 липня 2010 року

Текст рішення може підлягати редакційним правкам.

У справі «Войт проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (*Peer Lorenzen*), Голова,
Ренате Ягер (*Renate Jaeger*),
Карел Юнгвірт (*Karel Jungwiert*),
Ізабель Берро-Лефевр (*Isabelle Berro-Lefevre*),
Миряна Лазарова-Трайковська (*Mirjana Lazarova Trajkovska*),
Здравка Калайджиєва (*Zdravka Kalaydjieva*), судді,
Михайло Буроменський (*Mykhaylo Buromenskiy*), суддя *ad hoc*,
та Клаудія Вестердік (*Claudia Westerdiek*), секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 16 березня 2010 року
виносить таке рішення, що було прийнято в той же день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 22149/05), поданою проти України до Суду 17 березня 2005 року громадянином України Анатолієм Петровичем Войтом (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим.

3. 8 вересня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Також було вирішено розглядати заяву по суті одночасно з питаннями щодо її прийнятності (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ЩОДО ФАКТІВ**ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1951 році та проживає у м. Кривий Ріг, Україна.

5. 12 серпня 2002 року заявник звернувся до Саксаганського районного суду м. Кривого Рогу (далі — районний суд) з позовом до колишнього роботодавця, приватної компанії, про заміну формулювання щодо причин звільнення у його трудовій книжці, стягнення різних виплат та відшкодування моральної шкоди.

6. 17 березня 2004 року районний суд призначив проведення експертизи та зупинив провадження у справі. Наступне судове засідання відбулося 6 квітня 2005 року.

7. Рішенням від 7 червня 2005 року районний суд частково задовольнив позовні вимоги заявника, зобов'язавши компанію сплатити йому 17 234,47 грн¹ та виправити формулювання щодо причин звільнення у трудовій книжці.

8. Згідно з записом у журналі судових засідань, наданим Урядом, шість із сімнадцяти судових засідань, які були заплановані на період з 12 серпня 2002 року по 7 червня 2005 року, були відкладені у зв'язку з відсутністю відповідача або його представника чи на їх прохання, та одне засідання було відкладено у зв'язку з відсутністю обох сторін.

9. 27 грудня 2005 року апеляційний суд Дніпропетровської області частково скасував рішення та зменшив суму присуджених коштів до 1925 грн². 10 лютого 2006 року заявник подав касаційну скаргу до Верховного Суду України.

10. Тим часом 18 січня 2007 року рішення, ухвалене на користь заявника, було виконане.

11 2 квітня 2008 року апеляційний суд Автономної Республіки Крим, діючи як суд касаційної інстанції, залишив без змін рішення судів нижчих інстанцій.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

12. Заявник скаржився на те, що тривалість провадження у його справі була несумісною з вимогою «розумного строку», передбаченою пунктом 1 статті 6 Конвенції, в якому зазначено наступне:

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

¹ Приблизно 2779,16 євро.

² Приблизно 324,21 євро.

А. Щодо прийнятності

13. Суд зазначає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Далі Суд зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Отже, вона визнається прийнятною.

В. Щодо суті

14. Уряд заперечив проти скарги заявника, стверджуючи, що не було суттєвих періодів бездіяльності, відповідальність за які може бути покладена на державу. Уряд стверджував, що справа була складною та судові органи діяли з належною ретельністю. Уряд зазначив, що за низку затримок відповідальність несуть сторони у справі.

15. Заявник не погодився.

16. Суд зазначає, що провадження у справі заявника розпочалося 12 серпня 2002 року та закінчилося 2 квітня 2008 року. Відповідно воно тривало майже п'ять років та вісім місяців у судах трьох інстанцій.

17. Суд нагадує, що розумність тривалості провадження повинна визначатися у світлі відповідних обставин справи та з огляду на такі критерії: складність справи, поведінка заявника та відповідних державних органів, а також важливість предмета спору для заявника (див., серед іншого, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*) [ВП] № 30979/96, п. 43, ЄСПЛ-2000).

18. Суд зазначив, що важливість предмета спору для заявника потребувала більшої ретельності з боку органів державної влади, оскільки справа стосується трудового спору (див. рішення у справі «Руотоло проти Італії» (*Ruotolo v. Italy*), від 27 лютого 1992 року, п. 17, Серія А, № 230 D).

19. Хоча національні суди мали розглянути певну кількість письмових доказів, характер питання, що розглядалося, не міг спричинити тривалого розгляду справи заявника. Таким чином, Суд доходить висновку, що предмет цього судового розгляду не може вважатись особливо складним.

20. Суд зазначає, що складність справи та дії заявника самі по собі не можуть пояснити загальну тривалість провадження в цій справі. Суд вважає, що Уряд є відповідальним за низку затримок (зокрема, тривалі періоди процесуальної бездіяльності під час проведення експертизи та під час розгляду касаційної скарги, неспроможність суду першої інстанції забезпечити присутність відповідача).

21. Суд неодноразово встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, які порушують питання, подібні до тих,

що розглядаються у цій справі (див. згадане вище рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*)).

22. Розглянувши усі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі. З огляду на практику Суду з цього питання, Суд вважає, що у цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку».

Таким чином, у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

23. Заявник скаржився на тривалість невиконання рішення суду, винесеного на його користь, і що провадження у його справі та його результат були несправедливими. Заявник посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції.

24. Уважно розглянувши твердження заявника і виходячи із сукупності наявних матеріалів та в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, Суд не встановив жодних порушень прав та свобод, гарантованих Конвенцією.

25. Відповідно ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як явно необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

27. Заявник вимагав 6000 євро відшкодування моральної шкоди.

28. Уряд заперечив проти вимог заявника.

29. Суд вважає, що встановлення порушення є достатньою справедливою сатисфакцією будь-якої моральної шкоди, якої міг зазнати заявник.

В. Судові витрати

30. Заявник не подав жодних вимог щодо відшкодування судових витрат. Відповідно Суд нічого не присуджує.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції стосовно надмірної тривалості провадження прийнятною, а решту скарги у заяві — неприйнятними.
2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
3. *Постановляє*, що встановлення порушення є достатньою справедливою сатисфакцією будь-якої моральної шкоди, якої міг зазнати заявник.
4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 8 квітня 2010 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар секції

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова секції